

[Robert Mikkelsen.]

Ogsaa i § 2 optræder en Procentberegning ganske svarende til den i § 1, og ogsaa her synes jeg, den burde rettes. Som jeg siger, giver allerede den gældende Lov Ligningsmyndighederne Mulighed for at fremtvinge Selvangivelser. Den er blevet anvendt saaledes af Ligningsmyndighederne i Dele af Landet, medens der er andre Dele, hvor Ligningsmyndighederne ikke har anvendt Loven efter dens Hensigt. Jeg vil nævne, at i København er der 97 pCt. af Skatteyderne, der selvangiver, i Københavns Amtsraadsreds 96 pCt., i Hillerød 97 pCt., i Vordingborg 97 pCt., i Svendborg 99 pCt. — dette er de Byer, som naar højest op, men gennemgaaende er Forholdet overalt paa Øerne og for øvrigt ogsaa i Sønderjylland, at mellem 85 og 100 pCt. af Skatteyderne — meget ofte er Procenten højt oppe i 90erne — selvangiver Indkomst og Formue. Kommer vi over til Jylland, er Forholdet et ganske andet. I Kolding opgiver 65 pCt. af Skatteyderne, i Silkeborg 41 pCt., i Frederikshavn 42 pCt., Skive 35 pCt., Viborg 26 pCt. og Ringkøbing 27 pCt., hermed er Rekorden nedad vistnok sat. Et enkelt Sted som Randers ligger paa 91 pCt., men ellers er disse Procenter, som jeg her har nævnt, fra 60 og ned til 25, karakteristiske for store Dele af Syd-, Midt- og Nordjylland. Og det forholder sig ikke saadan, at Indbyggerne i Viborg, Skive og Ringkøbing er dummere, end de er i det øvrige Land, det er nok snarest tværtimod. Denne helt forskellige Stilling for forskellige Dele af Landet er jo ganske urimelig, og derfor er det godt, at der kommer Regler, som kan bringe Orden i dette Forhold og kan foranledige, at Ligningsmyndighederne faar saa faste Regler at gaa efter, at man i de paagældende Dele af Landet ikke mere tolererer de Forhold, som de Tal, jeg har nævnt, viser.

§ 3 giver Finansministeren en Bemyndigelse til at indføre Regnskabspligt, det vil praktisk sige Bogføringspligt, for Udøvere af Erhverv, som ellers ikke er bogføringspligtige. Jeg finder denne Bestemmelse meget rimelig, men man kan vel ikke komme uden om, at det er en lidt mærkelig Maade at indføre Bogføringspligt paa. At vi maa have en saadan Særbestemmelse i en Skattelov viser overbevisende, i hvor høj Grad Loven om Bogføringspligt trænger til Fornyelse. Denne Lov om Bogføringspligt er fra 1912, og siden da har der fundet en saadan Udvikling Sted af Bogholderiets Udbredelse og Metoder, at Loven nu er aldeles forældet. En Bogføringslov, der f. Eks.

ikke kender noget til Løsbladsystemet, og en Bogføringslov, som altsaa gør det nødvendigt for Skattevæsenet, naar det skal arbejde, at der indføres Bestemmelser som dem, der her er Tale om, den duer simpelt hen ikke mere, og jeg vil gerne benytte denne Lejlighed til at henlede den højtærede Handelsministers Opmærksomhed paa dette Forhold.

Ifølge § 4 skal Amtsskatteraadene efter Indstilling fra Ligningsmyndighederne have Ret til at dispensere fra Bestemmelserne om, hvad der sker, hvis man ikke selvangiver. Der henvises i Bemærkningerne bl. a. til, at enkelte Skatteyder jo kan have svigtende Evner til at udfylde deres Blanket. Jeg vil herved blot bemærke, at Kommunerne kunde bøde meget paa saadanne svigtende Evner ved i passende Omfang at tilbyde Assistance, som det jo ogsaa sker i mange Kommuner. Der vil efter min Mening meget sjældent af saadanne Grunde kunne være Anledning til at forlade den almindelige Regel. Jeg haaber, at Amtsskatteraadene vil udvise den nødvendige Forsigtighed ved Administrationen af denne Bestemmelse og kun anvende den efter det, som er dens egentlige Formaal, nemlig at afbøde de uheldige Følger, som kan opstaa, naar enkelte Mennesker af urimelig Stædighed og Uforstand, endskønt de kun har ganske ringe Indkomst og Formue, undlader at opgive og derved efterhaanden kan tvinge Skattemyndighederne til ved de automatiske Forhøjelsesregler at sætte dem op paa Beløb, som de ikke har nogen som helst Udsigt til at kunne betale. Det faar nu være, men en urigtig Anvendelse kan ogsaa faa en skadelig Indvirkning for Kommunerne ved Beregningen af de mellemkommunale Refusioner. Det er jo dette, der er Baggrunden for denne Dispensationsbestemmelse, og efter denne Baggrund mener jeg altsaa at Bestemmelsen bør anvendes.

§ 5 bestemmer, at hvis det senere oplyses, der er betalt for lidt i Skat, skal der efterbetales det dobbelte Beløb. Jeg mener, at det her bør tilføjes, at en saadan Efterbetaling ikke kan fratrækkes i Indkomsten ved Ligningen for det følgende Aar. Det er jo et Spørgsmaal, som vi har berørt før. Jeg finder, at Tiden nu maa være inde til at bryde med den gamle automatiske Regel om, at man i Hovedsagen har Lov til at fradrage betalt Skat i Indkomsten, og jeg finder, at det rette Sted at begynde med et saadant Brud netop maa være, hvor Skatteyderen ikke har opfyldt sine Forpligtelser til rettidig Betaling, altsaa i Tilfælde som det, der i § 5 tages Sigte paa.